

"Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΗΡΩΑΣ"

Παραμύθια
της Αξφαβητοπαρέλατης
2014

Χαιρετισμός Δημάρχου

Το να δίνεις χαρά στα παιδιά είναι η μεγαλύτερη ικανοποίηση. Είναι ίσως μια ελάχιστη προσφορά των μεγαλύτερων προς τους μικρότερους. Κι όταν αυτή η προσφορά δίνει «ζωή» σ' ένα δικό τους παραμυθένιο ήρωα τότε όλα με μιας αλλάζουν. Η αστείρευτη παιδική φαντασία χρωματίζεται ακόμα περισσότερο και τα παιδικά χαμόγελα γίνονται ολοένα πιο φωτεινά.

Αυτό επιδιώξαμε παίρνοντας την απόφαση να στηρίξουμε την προσπάθεια έκδοσης των παραμυθιών που τα ίδια τα παιδιά συνέγραψαν στο πλαίσιο του πετυχημένου αποκριάτικου θεσμού της «Αλφαβητοπαρέλασης». Η εκδοτική αυτή προσπάθεια είναι μια ευκαιρία να κρατηθούν ζωντανές όμορφες παιδικές μνήμες που γίνονται ακόμα ομορφότερες χάρη στην εξαιρετική εικονογράφηση που

έκαναν για κάθε ένα από τα παραμύθια τα μέλη του εικαστικού συλλόγου Artattack που αποτελεί έναν από τους σημαντικούς συντελεστές της μεγάλης αποκριάτικης γιορτής.

Οι ευχαριστίες όμως για τη διοργάνωση απευθύνονται επίσης τόσο προς τους Συλλόγους Γονέων και Κηδεμόνων των δημοτικών σχολείων του δήμου μας όσο και προς το Σύλλογο Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης που με την εθελοντική προσπάθεια και την αγάπη τους βοηθούν στην πραγματοποίηση της «Αλφαβητοπαρέλασης». Τους ευχαριστώ όλους για τη χαρά που δίνουν στα παιδιά μας και για την προσφορά αυτής της μεγάλης γιορτής προς την πόλη μας.

Κωστής Σιμισής

Ευχαριστούμε θερμά τους μικρούς μαθητές για τα πανέμορφα κείμενα, τους Συλλόγους Γονέων και Κηδεμόνων της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης του Δήμου Καβάλας για τη βοήθειά τους, τα μέλη του Συλλόγου Artattack για την πίστη τους στο θεσμό της Αλφαβητοπαρέλασης καθώς και το Δήμο Καβάλας για τη συνολική στήριξή του. Η παρουσίαση των παραμυθιών έχει γίνει με αριθμητική και αλφαβητική σειρά.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Σπυροπούλου Ελένη

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

Δημιουργικό τμήμα
Angels Εκδοτικής

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

(Μέλη του συλλόγου Artattack)

Ζαχαριάδου Ζωή

Κοτσαπαναγιώτης Γιάννης

Μπίνου Αγγελική

Σταμάτη Εύα

ISBN: 978-618-5040-77-2

ΔΗΜΟΣ ΚΑΒΑΛΑΣ

Angels Εκδοτική
Μαρινόπουλος Ευθύμιος
Κεφαλληνίας & Ζακύνθου
4, Καβάλα, Τ.Κ. 65201
Τηλ.: 2510 211033
info@tipaki.gr

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42,
Καβάλα, Τ.Κ. 65201
Τηλ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
info@saitapublications.gr
www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση - Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Της μαθήτριας
Μήτραπεα Έλενας
Σ.Τ' Δημοτικού

2^ο Δημοτικό Σχολείο

Το καράβι ράβει ρούχα κι η μοδίστρα η χελώνα, τα κεντάει με μια βελόνα

Στα πολύ παλιά τα χρόνια που υπήρχαν τα σαλόνια, κάποιοι άρχοντες βαρβάτος, όμορφος και κοτσονάτος, έδωσε διαταγή... το καράβι απ' την Περσία που άραξε στη Βαρσοβία, την ωραία του τη χώρα, να γεμίσει όλο δώρα! Μα εκεί που όλοι χαρήκαν και στους δρόμους όλοι βγήκαν, άλλαξε διαταγή και θύμωσε πολύ!

- Τι καράβι είναι ετούτο με κανόνια και κακό, πάρ' το, Δανάη, από εδώ... να το βγάλεις στη στεριά, να το δέσεις και καλά ράψ' του ρούχα και παλτό, να μη βλέπω το κακό...

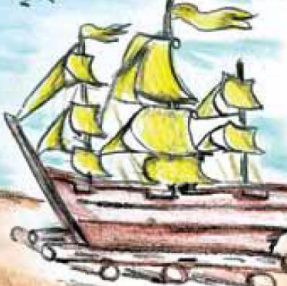
Κι η Δανάη η χελώνα που είν' μοδίστρα φοβερή, έτρεξε τη διαταγή να την κάνει αληθινή.

Με βοήθεια καλή, πρώτη πρώτη πήγε αυτή το καράβι για να βρει. Και μετά ακολουθεί ο στρατός, με εντολή του μεγάλου βασιλιά, που είναι απ' όλους πιο ψηλά. Ο λαγός ο στρατηγός πάει πρώτος και αυτός και μετά ακολουθούν οι σαράντα ποντικοί στρατιώτες, φοβεροί με σπαθιά, που είν' βελόνες και ασπίδες από κλωστές, που είν' κι αυτές μεταξωτές...

Τι κακό, τι πανικός, το καράβι σαν το βγάζουν στη στεριά και το ετοιμάζουν... Ρούχα θέλουν να του βάλουν, να του ράψουν και παλτό, να μη βλέπουν το κακό...

Οι σαράντα ποντικοί και ο λαγός ο στρατηγός εστρωθήκαν στην αυλή με μια ηλεκτρική μηχανή και ολόχρυση κλωστή. Ρεύμα πήραν απ' τον ήλιο, απ' το ολόχρυσο βασίλειο, και κεντήσαν στη στιγμή ένα ολόχρυσο πανί! Το καρφώσαν στα κανόνια και το απλώσαν στα σχοινιά και το καράβι μας, παιδιά, από μαύρο σκοτεινό έγινε πιο φωτεινό κι από όλους πιο λαμπερό.

Να και η Δανάη, όμως, παιδιά, με την κόκκινη ποδιά, που είν' μοδίστρα φοβερή και στον κόσμο ξακουστή... Θα του κάνει και παλτό που θα είναι αστραφετό... Πήρε του αέρα την πνοή και της θάλασσας την αύρα, πήρε του ουρανού το γαλάζιο και το βλέμα το καθαίο του περήφανου αετού κι έφτιαξε μία στολή, να καλύψει την ντροπή...

Στην αρχή αυτό θυμώνει και συνέχεια πεισμώνει το καράβι το μεγάλο που παρέα με έναν γλάρο πήγανε στο δικαστή να τους δώσει συμβουλή.

- Για πες, κύριε δικαστά, είναι πράγματα αυτά... απ' τη θάλασσα με 'βγάλαν και κατάρτι μου κρεμάσαν από ολόχρυση κλωστή... να μου βάλουν και στολή, θα με κρύψουν στη στιγμή.

Και ο δικαστής ο Χιώτης, φίλος με τον Δον Κιχώτη, γέλασε δυνατά και του είπε φωναχτά:

- Καράβι, караβάκι μου, карабoтoακισμένο, τη θάλασσα ξεπέρασε και τη στεριά αγάπα... Ολόχρyσο θα 'χεις πανί, ολόχρyσο και ρούχο και αν θες δική μου συμβουλή, κάτσε και άραξε κι εσύ χωρίς φόβο και πανικό και φόρα ρούχο χωρίς καημό.

Και το καράβι έγινε καλό, εφόρεσε το παλτό, πήρε και τα πανιά και τη Δανάη αγκαλιά, το λαγό το στρατηγό, τους σαράντα ποντικούς και τον κύριο δικαστή και τους πήγε εκδρομή. Βρήκαν και το βασιλιά, τον επήραν αγκαλιά, βάλαν θρόνο στο τιμόνι και καθόλου δεν θυμώνει πια ο βασιλιάς που το καράβι είν' καλό και απ' όλους πιο ψηλό.

Φαίνεται κι απ' την Ινδία και απ' την Ωκεανία και το φως του το σκορπίζει σε Ανατολή και Δύση.

Κι όλα αυτά, αν είναι ψέμα, στο μπαλκόνι σας να βγείτε, το καράβι για να δείτε!

Ομαδική εργασία
παιδιών Ε' Δημοτικού
υπό την επίβλεψη
του δασκάλου τους
Συμεωνίδη Σίμου

Η νύχτα έχινε μέρα

Δυσ φορές κι έναν καιρό ζούσαν σε ένα μεγάλο βασίλειο ο βασιλιάς Ήλιος και η γυναίκα του, η βασίλισσα Νύχτα. Ήταν πολύ αγαπημένοι, παρόλο που δεν βλέπονταν πολύ και φρόντιζαν να μη λείπει τίποτα από τους υπηκόους τους.

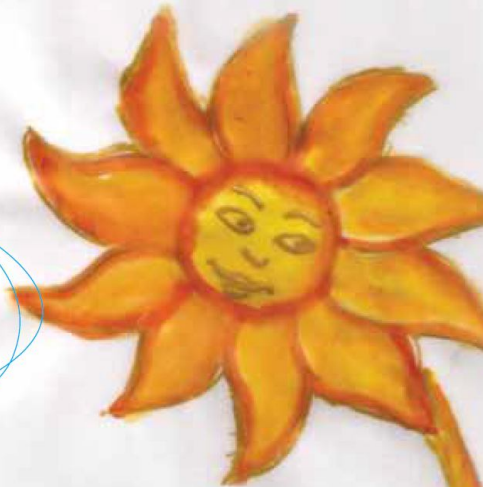
Μια μέρα ο βασιλιάς Ήλιος έπρεπε να φύγει για ένα μεγάλο ταξίδι. Στη μακρινή Ηλιούπολη ο ξάδελφός του Ηλίας αρρώστησε και δεν μπορούσε να φωτίσει τους κατοίκους της. Θα πήγαινε, λοιπόν, να τον βοηθήσει. Ποιος όμως θα φώτιζε το δικό του βασίλειο;

Φώναξε τότε το μεγάλο εφευρέτη του βασιλείου του, τον Εύρηκα και του είπε:

- Θέλω να φτιάξεις κάτι για να φωτίζει τους υπηκόους μου, όσο θα λείπω.
- Εντάξει, βασιλιά μου, θα χρειαστώ όμως μία από τις ακτίνες σου.
- Σύμφωνα. Αύριο να το έχεις έτοιμο.

Ο Εύρηκας πήρε την ακτίνα του βασιλιά Ήλιου και κλείστηκε στο εργαστήριό του. Έκλεισε πόρτες και παράθυρα και δούλεψε όλο το βράδυ. Η βασίλισσα Νύχτα, που τον είχε δει, αναρωτιόταν τι να φτιάχνει.

Το άλλο πρωί εμφανίστηκε στο βασιλιά Ήλιο κρατώντας ένα μαύρο κουτί. Το άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα πανέμορφο στέμμα, που φωτίζει πιο πολύ κι από τον Ήλιο.

- Είναι αυτό που χρειάζομαι. Θα το κάνω δώρο στη γυναίκα μου κι έτσι θα γίνει η Νύχτα ημέρα! Φώναξε τότε τη βασίλισσα Νύχτα, η οποία μόλις αντίκρισε το στέμμα τα έχασε από την ομορφιά του, και της είπε:

- Αυτό είναι ένα δώρο για σένα. Όσο θα λείπω, θα το φοράς συνέχεια και θα το βάζεις στο κουτί, μόνο όταν θα πρέπει να γίνει νύχτα. Μην ξεχαστείς, γιατί τότε οι υπήκοοί μας δε θα μπορούν να κοιμηθούν.

- Εντάξει, βασιλιά μου. Μείνε ήσυχος. Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για το δώρο σου. Είναι υπέροχο!

Ο καιρός πέρασε και κάποια στιγμή ο βασιλιάς 'Ηλιος γύρισε. Από μακριά είδε το βασιλείό του να φεύγει και σκέφτηκε ότι η βασίλισσα έκανε αυτό που της είχε πει. Συνέβαινε όμως κάτι περίεργο. Δεν έβλεπε κανέναν από τους υπηκόους του.

Αναρωτήθηκε τι να συμβαίνει, καθώς είδε όλα τα σπίτια να έχουν κλειστές τις πόρτες και τα παράθυρα.

Έτρεξε γρήγορα να πάει στο παλάτι, αλλά στο δρόμο συνάντησε κάποιους χωρικούς, που φορούσαν όλοι καπέλα, γυαλιά ηλίου και γυάλιζαν από το πολύ αντηλιακό. Τους ρώτησε τι είχε γίνει κι εκείνοι του απάντησαν πως η βασίλισσα δεν έβγαλε το στέμμα ποτέ. Ήταν νυσταγμένοι και κουρασμένοι, επειδή δεν κοιμόντουσαν καθόλου.

Ο βασιλιάς 'Ηλιος θύμωσε πολύ. Για να τιμωρήσει τη βασίλισσα Νύχτα που νοιάστηκε μόνο για την ομορφιά της, της πήρε το στέμμα και πήγε να κρυφτεί στο εργαστήριο του Εύρηκα.

Η Νύχτα έμεινε για πολύ καιρό μόνη της, μέχρι που κατάλαβε το λάθος της και ζήτησε συγγνώμη απ' όλους.

Και κοιμήθηκαν όλοι καλά και εμείς καλύτερα.

Της μαθήτριας
Καμπουρίδου Ηλιάνας

9^ο Δημοτικό Σχολείο

Η μάγισσα και η ατμομηχανή

Ήταν κάποτε μια ιστορία που την ήξερε μονάχα μια γιαγιά που ζούσε μόνη της στο δάσος. Την είπε στο εγγονάκι της και εκείνο το είπε σε έναν παραμυθά που την έμαθε σε όλο το χωριό. Από τότε οι γιαγιάδες τη λένε στα εγγόνια τους και δεν ξεχνιέται ποτέ η ιστορία αυτή:

Μια φορά κι έναν καιρό στη μέση ενός τεράστιου δάσους υπήρχε ένα μικρό χωριό. Σε εκείνο το χωριό ζούσαν μονάχα μάγοι. Μάγοι καλοί, μάγοι κακοί, μάγοι έξυπνοι, μάγοι κουτοί, μάγοι δυνατοί, μάγοι αδύναμοι και μάγοι όλων των ειδών.

Σε εκείνο το χωριό ζούσε και ένα μικρό κοριτσάκι, η Λύρια, που την ονόμασαν έτσι γιατί της άρεσε να ακούει τη μουσική της λύρας. Η Λύρια ζήλευε τους δυνατόους μάγους, καθώς εκείνη ήταν μικρή και τα μάγια της δεν ήταν δυνατά. «Θα γίνουν δυνατότερα τα μάγια σου, όταν μεγαλώσεις» της έλεγε η μαμά της, αλλά εκείνη το είχε παράπονο.

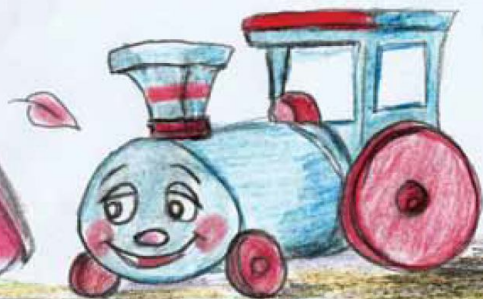
Ένα βράδυ άκουσε από το δωμάτιό της τη φωνή του ταχυδρόμου, που μιλούσε με τη μαμά της. Δεν έδωσε και πολλή σημασία, συνήθως δεν υπήρχαν δέματα για εκείνη. Γι' αυτό ξαφνιάστηκε, όταν είδε πως η μαμά της της έφερε ένα τετράγωνο κουτί.

- Τι είναι αυτό; ρώτησε ανυπόμονα.
- Δεν ξέρω, Λύρια, δεν το άνοιξα, της απαντά η μαμά της.
- Ποιος το έστειλε; ξαναρωτά.
- Δεν γράφει, της απαντά αφηρημένα η μαμά της και φεύγει από το δωμάτιο.

Η Λύρια το ανοίγει ανυπόμονα και απογοητεύεται, όταν βλέπει μια παλιά ατμομηχανή. Την αφήνει κουρασμένα πάνω στο κομοδίνο της και πέφτει για ύπνο... Την επόμενη στιγμή ταξίδευε σε ροζ συννεφάκια με λαγούς και πεταλούδες...

Ξαφνικά ξύπνησε, άκουσε ψιθύρους. Κοίταξε γύρω της και είδε ότι η ατμομηχανή είχε βγάλει μάτια και στόμα.

- Γεια! Είμαι ο Τούλης η ατμομηχανή! είπε.
- Είμαι η Λύρια, χάρηκα, είπε έκπληκτο το κορίτσι.

- Θες να γίνουμε φίλοι, Λύρια; ρώτησε. Νιώθω τόσο μοναξιά.

- Και βέβαια θέλω! αποκρίθηκε το κορίτσι.

- Ωραία, για να σε ευχαριστήσω, πες μου μια επιθυμία σου και εγώ θα σου την κάνω πραγματικότητα!

- Θα ήθελα τα ξόρκια μου να γίνουν πιο δυνατά, είπε.

- Εντάξει, αν πιεις από το νερό του μαγικού πηγαδιού, θα το πετύχεις. Για να φτάσεις εκεί, πρέπει να ακολουθήσεις αυτόν το χάρτη, είπε, έβγαλε ατμούς και εμφάνισε ένα χάρτη.

- Τέλεια, απάντησε η Λύρια, θα έρθεις μαζί μου;

- Και βέβαια!

Έτσι την επόμενη μέρα η Λύρια και ο Τούλης ετοιμάστηκαν και ξεκίνησαν. Η Λύρια είπε στη μαμά της ότι πάει μια βόλτα...

Ξεκίνησαν. Πρώτα έπρεπε να βρουν ένα δέντρο με ροζ φύλλα. Δε δυσκολεύτηκαν και πολύ, αφού τέτοια δέντρα είναι σπάνια, ακόμα και στον κόσμο των μάγων. Εκεί έπρεπε να αναγκάσουν τα γαλάζια πουλιά να τους δώσουν τους καρπούς τους. Δοκίμασαν να τα χτυπήσουν με πέτρες, με μάγια, ακόμα και με νερό, αλλά... τίποτα. Τότε η Λύρια έπεσε στα γόνατα και τα παρακάλεσε. Εκείνα τότε άφησαν τους καρπούς και σχηματίστηκε ένα μονοπάτι.

Το ακολούθησαν. Μπροστά τους εμφανίστηκε μια αλεπού και είπε στη Λύρια ότι, αν της δώσει την ατμομηχανή, θα την κάνει πλούσια. Εκείνη απάντησε «Όχι, δε σου τη δίνω» και η αλεπού εξαφανίστηκε. Δεν προχώρησαν πολύ και εμφανίστηκε μια αρκούδα. «Δώσε μου την ατμομηχανή, αλλιώς θα σε φάω» της είπε. Εκείνη όμως έπιασε καλά τον Τούλη στα χέρια της και έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, μέχρι που εξαφανίστηκε η αρκούδα. Λίγες στιγμές αργότερα εμφανίστηκε ένα φίδι. «Καλά, δεν το ξέρεις ότι αυτή η ατμομηχανή σε δυσκολεύει; Αν μου τη δώσεις, θα σε πάω κατευθείαν». Εκείνη όμως και πάλι αρνήθηκε.

- Σε ευχαριστώ που με έσωσες, της είπε με ευγνωμοσύνη ο Τούλης. Προχωράμε;

- Και βέβαια!

Και έτσι πέρασαν και τη δεύτερη δοκιμασία. Τώρα έβλεπαν το πηγάδι που έπρεπε να φτάσουν. Ανάμεσά τους υπήρχε μονάχα ένα ποτάμι. Μόλις το πλησίασαν, προσπάθησαν να φτιάξουν μια γέφυρα πρώτα με μαγικά και έπειτα ρίχνοντας πέτρες, αλλά κανένα από τα δύο δεν έπιασε. Ξάφνου εμφανίστηκε μια επιγραφή που έγραφε: Μόνο μια γενναία ψυχή μπορεί να περάσει.

Τότε ο Τούλης κατάλαβε. Έπρεπε να περάσουν μέσα από το ποτάμι κολυμπώντας. Το εξήγησε στη Λύρια, κολύπησαν και, αν και μούσκεμα, κατάφεραν να περάσουν.

Τότε η Λύρια έτρεξε προς το πηγάδι κι όταν έφτασε, ήπιε λίγο μαγικό νερό και ξάφνου αισθάνθηκε μια πολύ δυνατή μάγισσα. Έπειτα έπιασε λίγο νερό, το έδωσε στην ατμομηχανή και είπε:

- Έλα, Τούλη, πιες και εσύ λίγο, να πραγματοποιηθεί και η δική σου ευχή.

- Δε χρειάζεται. Η δική μου ευχή πραγματοποιήθηκε ήδη, απάντησε εκείνος.

- Και ποια ήταν αυτή; ρώτησε όλο περιέργεια η Λύρια.

- Να έχω φίλους, απάντησε περήφανα ο Τούλης, και τώρα έχω εσένα, Λύρια!

Τότε εκείνη τον αγκάλιασε και κάνανε παρέα ως τα βαθιά γεράματα, όσο παράξενο και αν φαίνεται, μια μάγισσα και μια ατμομηχανή. Ζήσανε πολλές περιπέτειες και ποτέ δεν έμαθαν πως το πηγάδι δεν ήταν μαγικό, αφού το μόνο που χρειαζόταν η Λύρια ήταν αυτοπεποίθηση...

Το χρυσό κλειδί

Των μαθητών

Καλαλός Δημήτρης - Στέλιος, Δ' Δημοτικού

Καλαλός Σταύρος, Β' Δημοτικού

Μπακιτζή Κωνσταντίνα, Δ' Δημοτικού

Μπακιτζής Κωνσταντίνος, Β' Δημοτικού

Κομποχόλης Νικόλαος, Ε' Δημοτικού

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κάστρο που ήταν χαμένο το κλειδί του και κανείς δεν μπορούσε να το ανοίξει και να μπει μέσα.

Όμως κοντά στην πύλη υπήρχε ένα μπουκάλι μ' έναν χάρτη. Όταν το έμαθε ο πρίγκιπας Αλέξανδρος, πήγε και το βρήκε, το πήρε και ξεκίνησε την περιπέτειά του.

Ο χάρτης έλεγε ότι έπρεπε να περάσει από μία θάλασσα, που όταν περνούσε καράβι, φτιαχνόταν ένα κανόνι από νερό και πετούσε βόμβες από νερό. Μόλις το διάβασε, ο πρίγκιπας Αλέξανδρος τρόμαξε, γιατί δεν είχε ακούσει ποτέ κάτι τέτοιο. Έπρεπε να περάσει από μια τεράστια θάλασσα που είχε συνέχεια τρικυμία! Να διασχίσει το Αιγαίο Πέλαγος και να φτάσει στον Έξυπνο Πόντο. Να περάσει στην απέναντι πλευρά, να κάνει 10 βήματα στην όχθη και να σκάψει 50 μέτρα βάθος. Εκεί θα βρει το χρυσό κλειδί που ανοίγει την πύλη του κάστρου και την πόρτα της πριγκίπισσας που βρισκόταν μέσα σε αυτό.

Το κάστρο αυτό βρισκόταν στην Καβάλα. Έτσι ο πρίγκιπας Αλέξανδρος ναύλωσε ένα καράβι, εξοπλισμό και τρόφιμα, χωρίς όμως να ξέρει πού μπορεί να βρίσκεται αυτό το κανόνι από νερό. Το βράδυ, πριν ξεκινήσει, μελετούσε τους ναυτικούς χάρτες που προμηθεύτηκε από έναν παλιό ναυτικό. Είχε πάρα πολλές σημειώσεις επάνω στους χάρτες ο γερο-ναυτικός, που πολλές φορές δεν τις καταλάβαινε ο πρίγκιπας.

Την επόμενη μέρα ξεκίνησε το καράβι, ουσιαστικά χωρίς προορισμό, αφού, όπου είχε ρωτήσει, κανείς δεν ήξερε τίποτα για το κανόνη από νερό. Ξεκινώντας άνοιξε τον πρώτο χάρτη. Κάποια στιγμή παρατήρησε μία σημείωση του γερο-ναυτικού πολύ παράξενη, που δεν έβγαζε άκρη. Από ένστικτο αποφάσισε να πάει προς εκείνο το μέρος. Ήταν έξω από το Άγιο Όρος, ένα σημείο που είχε κάτι στη μύτη. Πλησιάζοντας προς τα εκεί είδε πολλά καράβια να κινούνται περιμετρικά, αλλά κανένα να μην πλησιάζει. Συνεχίζοντας χωρίς να αλλάξει πορεία, είχε την προσοχή του στραμμένη στον προορισμό του, περιμένοντας το αναπάντεχο. Αν και το νερό άρχισε να γίνεται τρικυμιώδες, συνέχισε ακάθεκτος την πορεία του. Ξαφνικά μια δέσμη νερού σηκώθηκε και σχημάτισε μπροστά τους ένα τεράστιο κανόνη, που τους πυροβολούσε με νερό. «Αυτό είναι! Βρήκαμε πολύ εύκολα το κανόνη, αλλά τι πρέπει να κάνω εδώ, δεν το διευκρινίζει ο χάρτης» σκέφτηκε ο πρίγκιπας. Περίμενε να καταλαγιάσει το κανόνη, αλλά αυτό τίποτα. Να πολεμήσει το κανόνη δεν μπορούσε. Μην ξέροντας τι να κάνει, ένας δυνατός αέρας φύσηξε, η θάλασσα ηρέμησε και το κανόνη σταμάτησε να πυροβολεί. Τότε οδήγησε το καράβι κάτω από το κανόνη και αυτό προσγειώθηκε πάνω στην κουβέρτα του καραβιού. Έτσι έφυγαν από εκείνο το σημείο και συνέχισαν το ταξίδι τους με το κανόνη επάνω στο πλοίο. Έπρεπε να διασχίσει το Αιγαίο, όπως και έκανε. Ξεκίνησε με προορισμό την Κρήτη. Όταν έφτασε και έπιασε λιμάνι, ο πρίγκιπας Αλέξανδρος κάλεσε το πλήρωμά του και τους έδωσε οδηγίες για τις δύο ημέρες που θα έμεναν στο νησί. Δεν πρόλαβε να τελειώσει και η θάλασσα αντάριασε. Τα καράβια μέσα στο λιμάνι χτυπιόντουσαν μεταξύ τους. Στ' ανοιχτά φαινόταν ένα καραβάκι που πάλευε να μην το φάνε τα κύματα-θηρία και κατάλαβε πως το καραβάκι δεν είχε κα-

μιά ελπίδα να σωθεί. Χωρίς να το σκεφτεί στιγμή, λύνει το καράβι του και ανοίγει. Πλησιάζει το καραβάκι και ως διά μαγείας καταφέρνει να το δέσει και να το τραβήξει μαζί του στο λιμάνι. Όλοι οι ναυτικοί που βρέθηκαν εκεί και παρακολουθούσαν το συμβάν, όταν βγήκε έξω, χειροκροτούσαν. Ο καπετάνιος του μικρού καραβιού, για να ευχαριστήσει τον πρίγκιπα Αλέξανδρο, του χάρισε ένα μαγικό ξίφος. Την επόμενη ημέρα κιόλας έφυγαν από την Κρήτη με προορισμό τον Έξυπνο Πόντο. Στην πορεία τους συνάντησαν πολλές φουρτούνες και όλες τους τις αντιμετώπισαν με θάρρος. Πλησιάζοντας συμβουλευτήκε το χάρτη, για να είναι σίγουρος ότι όλα θα γίνουν όπως πρέπει.

Πέρασε στην απέναντι πλευρά πολύ εύκολα και γρήγορα και αυτό τον έκανε να αναρωτιέται αν όλα ήταν εντάξει. Έκανε τα 10 βήματα με τους συντρόφους του και άρχισε να σκάβει. Μετά από 49 μέτρα σκαψίματος άρχισε να τρέμει από την αγωνία του. Τώρα ήταν η πιο κρίσιμη στιγμή και... να σου, εμφανίζεται μπροστά τους ένα χρυσό κουτί με ένα χρυσό κλειδί μέσα του. Τα χοροπηδητά και τα κλάματα χαράς και συγκίνησης δεν περιγράφονται. Πήραν το χρυσό κουτί με το περιεχόμενό του και ξεκίνησαν την επιστροφή στην πατρίδα. Λίγο πριν βγουν από τον Έξυπνο Πόντο, μέσα από τη θάλασσα βγήκε ένα άγριο τέρας με τρία κεφάλια. Οι σύντροφοι του πρίγκιπα Αλέξανδρου πανικοβλήθηκαν και άρχισαν να το χτυπούν, χωρίς αποτέλεσμα. Τότε ήρθε η ώρα να αναλάβει δράση ο αρχηγός και να βγάλει από τη θήκη το μαγικό ξίφος που του είχαν χάρισει οι Κρητικοί. Με μία του κίνηση, αλλά και με τις βόμβες νερού που ξαφνικά άρχισε να πετάει το

κανόνι, λες και κατάλαβε την ανάγκη που το είχαν, εξολόθρευσε το τέρας και κατάφεραν να βγουν από τον κόλπο.

Επιτέλους ήρθε η ώρα να πάρουν το δρόμο του γυρισμού. Χωρίς εμπόδιο έφτασαν πίσω στην Καβάλα. Άνοιξαν την πύλη του κάστρου και αμέσως μετά ο πρίγκιπας πήγε και άνοιξε το δωμάτιο της πριγκίπισσας Βασιλικής, που άνοιγε με το ίδιο κλειδί, όπως έμαθε από έναν καλό και πιστό του σύντροφο.

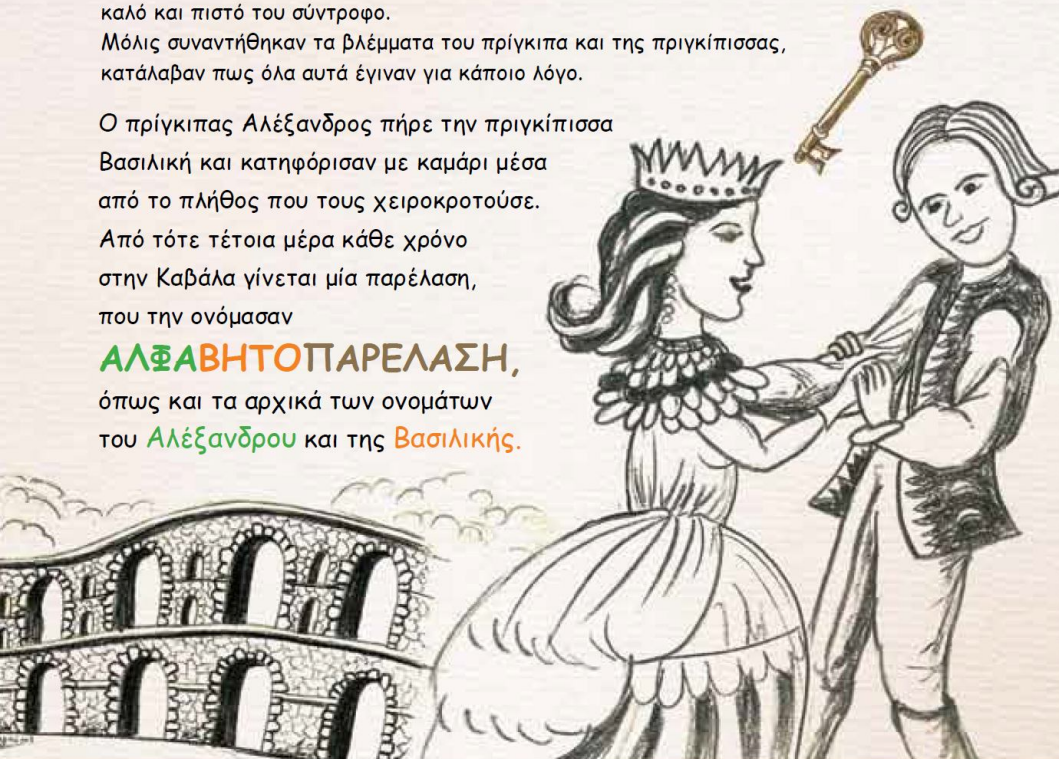
Μόλις συναντήθηκαν τα βλέμματα του πρίγκιπα και της πριγκίπισσας, κατάλαβαν πως όλα αυτά έγιναν για κάποιο λόγο.

Ο πρίγκιπας Αλέξανδρος πήρε την πριγκίπισσα Βασιλική και κατηφόρισαν με καμάρι μέσα από το πλήθος που τους χειροκροτούσε.

Από τότε τέτοια μέρα κάθε χρόνο στην Καβάλα γίνεται μία παρέλαση, που την ονόμασαν

ΑΛΦΑΒΗΤΟΠΑΡΕΛΑΣΗ,

όπως και τα αρχικά των ονομάτων του **Αλέξανδρου** και της **Βασιλικής**.

Της μαθήτριας
Παναδοπούλου Χαράς
Β' Δημοτικού

Το μαγικό μπαλόνι

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κορίτσι που ήθελε να πάει στα σύννεφα, αλλά δεν μπορούσε. Κάθε μέρα προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο για να ανέβει, αλλά κανένας δεν τη βοηθούσε.

Όμως, όταν έφτασαν τα γενέθλιά της, η νονά της της έφερε δώρο ένα μπαλόνι και της είπε: «Αν θες να πας στα σύννεφα, πάρε αυτό το μαγικό μπαλόνι και θα σε ταξιδέψει όπου θες! Φτάνει να το θες πολύ!».

Το βράδυ το κορίτσι κοιμήθηκε μαζί με το μπαλόνι. Ξαφνικά ένιωσε ένα αεράκι στα μαλλιά της και βρέθηκε... μέσα στο μπαλόνι! Το μπαλόνι την ταξίδεψε στον ουρανό. Το κορίτσι πρώτα συνάντησε τα πουλιά. Έπαιξε για λίγο μαζί τους, αλλά μετά της είπαν πως έπρεπε να φύγουν, να πάνε σε ζεστές χώρες. Μετά συνάντησε ένα χαρταετό. Έπαιξε μαζί του, αλλά κι αυτός της είπε πως πρέπει να φύγει, γιατί σε λίγο θα βρέξει. Μετά συνάντησε το ουράνιο τόξο και έκανε κούνια πάνω του. Το κορίτσι ζήτησε από το ουράνιο τόξο να τη βοηθήσει να πάει στα σύννεφα. Έτσι κι έγινε! Έφτασε στα σύννεφα! Ήταν πολύ χαρούμενη. Με το μπαλόνι της πετούσε πάνω από τα σύννεφα, περνούσε ανάμεσά τους και έπαιξαν κρυφτό. Τι ωραία που ήταν! Μετά όμως τα σύννεφα της είπαν πως έπρεπε να φύγει.

- Σε λίγο θα έχουμε πόλεμο! Πρέπει να φύγεις, αν θέλεις να σωθείς!

- Δε θέλω να φύγω. Γίναμε φίλοι!

Τα σύννεφα δεν είπαν τίποτε άλλο. Μόνο μαζεύτηκαν, έγιναν γκριζα, αγκρίσαν και αστραπές γέμισαν τον ουρανό!

- Ώρα για βροχή! φώναξαν όλα μαζί.

Το κορίτσι φοβήθηκε πολύ. Κατάλαβε ότι τα σύννεφα δεν μπορούν να είναι φίλοι της. Ο αέρας την πήγαινε από εδώ κι από εκεί. Η βροχή τη χτυπούσε δυνατά. Το μπαλόνι της κόντευε να σκάσει και άρχισε να κλαίει. Μετά από ώρα, ξαφνικά, φάνηκε και πάλι το ουράνιο τόξο.

- Βοήθησέ με, σε παρακαλώ, να γυρίσω στο σπίτι μου! Μου λείπουν οι φίλοι μου, μου λείπει η οικογένειά μου!

- Έλα, ανέβα πάνω μου, είπε το ουράνιο τόξο.

Το κορίτσι άρχισε να τσουλάει πάνω στη χρωματιστή τσουλήθρα που φτάνει μέχρι τη Γη.

Το πρωί ξύπνησε και ήταν στο κρεβάτι της. Το μπαλόνι ήταν δίπλα της. Χαμογέλασε και έζησε αυτή καλά και εμείς καλύτερα.

Της μαθήτριας
Δρόσου Ελεάνας
Γ' Δημοτικού

Το μουσικό αερόστατο

Μια φορά και έναν καιρό ζούσαν στο μουσικό δάσος πολλά ζώα. Δύο από αυτά ήταν η Μίτα Ντορεμίτα και ο Σιλάς ο Φασολλάς. Ήθελαν να κάνουν τους ανθρώπους και τα άλλα ζώα να αγαπήσουν τη μουσική!

Μια μέρα κάποιοι άνθρωποι ήρθαν με ένα αερόστατο και κατέβηκαν να δουν εκείνο το μέρος. Η Μίτα Ντορεμίτα ήταν κιθαροπεταλούδα και ο Σιλάς ο Φασολλάς ήταν βιολοτζίκας.

Ανέβηκαν στο αερόστατο και ταξίδευαν. Σταμάτησαν στην Ανταρκτική και εκεί συνάντησαν έναν πιανογκουίνο. Τον πήραν μαζί τους και ταξίδεψαν και σε πολλά άλλα μέρη. Όταν σταμάτησαν στην Αφρική, πήραν μαζί τους έναν τρομπονοελέφαντα. Ταξίδεψαν λίγο, αλλά ο τρομπονοελέφαντας ήταν τόσο βαρύς, που το αερόστατο έπεσε στη θάλασσα. Κολύμπησαν πολλές ώρες και τελικά έφτασαν στο μουσικό δάσος. Από εκεί που περνούσαν έκαναν τους ανθρώπους και τα ζώα να αγαπήσουν τη μουσική.

Οι άνθρωποι που πήγαν στο μουσικό δάσος χάρηκαν, επειδή τα ζώα τραγουδούσαν και έπαιζαν μουσική. Τους είπαν ότι κάθε χρόνο στο καρναβάλι θα γίνεται στο μουσικό δάσος μία μουσικοπαρέλαση και μία συναυλία!

Του μαθητή
Σταμάτη Γιάννη
Ε Δημοτικού

Το μαγικό παπούτσι

Κάποτε ήταν ένα μικρό αγόρι που επιθυμούσε να γίνει ένας εξωγήινος. Μια υπέροχη νύχτα το μικρό αγόρι ευχήθηκε σε ένα πεφταστέρι να γίνει εξωγήινος. Την επόμενη ημέρα το όνειρό του ήταν πέρα για πέρα αληθινό!

Βρέθηκε σε ένα φανταστικό μέρος, που στην αρχή δεν είχε καταλάβει πού βρισκόταν. Το μικρό δωδεκάχρονο αγόρι, ντυμένο εξωγήινος, ήταν έτοιμο για διάφορες επικίνδυνες αποστολές. Το όνειρό του ήταν να κυριαρχήσει σε όλους τους πλανήτες του σύμπαντος. Ο μεγαλύτερος εχθρός του όμως ήταν ο βασιλιάς Χόρχε Σαμπάχ Γ'. Αυτός ο βασιλιάς ήταν ο ισχυρότερος βασιλιάς όλου του σύμπαντος, ο οποίος είχε 70.000.000 φύλακες και 1.000.000.000 στρατιώτες! Το δωδεκάχρονο αγόρι όμως είχε

μια πολύ πιο ισχυρή δύναμη: ένα παλιό μαγικό παπούτσι με μια μαγική ικανότητα. Έκανε ό,τι του πεις!

Μόλις έμαθε ο βασιλιάς ότι ήθελε κάποιος να του πάρει την εξουσία, έστειλε αμέσως 50.000.000 στρα-

τιώτες από τους 1.000.000.000, για να βγει από τη δύσκολη θέση που βρισκόταν. Ο μικρός εξωγήινος, μέσα στη χαρά και τον ενθουσιασμό του, δεν το περίμενε και είχε ένα μεγάλο πρόβλημα. Δεν ήταν καθόλου εξοπλισμένος και δεχόταν συνεχώς επιθέσεις. Ο βασιλιάς Χόρχε Σαμπάχ Γ' είχε κατακτήσει πολλά εδάφη, ενώ ο μικρός εξωγήινος δεν είχε αποθηκεύσει ούτε τροφή ούτε νερό.

Τότε οι στρατιώτες του βασιλιά τού είπαν:

- Έχεις δύο επιλογές: Ή θα παραδοθείς ή θα πεθάνεις!
- Δεν παραδίνομαι, είπε ο μικρός εξωγήινος με θάρρος και σιγουριά, καθώς είχε θυμηθεί το παλιό του μαγικό παπούτσι, που το είχε σε μία από τις τσέπες του.

Έτοιμοι οι στρατιώτες να τον πυροβολήσουν και ο μικρός

εξωγήινος κάνει την ευχή να πάνε οι στρατιώτες με το μέρος του. Δυστυχώς όμως μόνο οι μισοί από τους 50.000.000 στρατιώτες επηρεάστηκαν από την ευχή του, δηλαδή οι 25.000.000. Ο μικρός εξωγήινος προσπάθησε να ξεφύγει και τα κατάφερε.

Γύρισαν οι 25.000.000 στρατιώτες πίσω στο βασιλιά, ο οποίος είχε ήδη μάθει τι συμβαίνει. Ήταν εξοργισμένος από την τσατίλα και τη ζήλια του. Έστειλε και τους άλλους 50.000.000 στρατιώτες του, για να νικήσουν το μικρό και πονηρό δωδεκάχρονο αγόρι.

Ο μικρός εξωγήινος είχε οργανώσει ήδη τη σπουδαία τακτική του, η οποία ήταν περισσότεροι στρατιώτες στο κέντρο και λιγότεροι στα άκρα. Ήταν, λοιπόν, έτοιμος για τη σύγκρουση των 75.000.000 στρατιωτών στο σημείο που είχε οργανώσει την τακτική του. Με το σχέδιο του αγοριού σκοτώθηκαν 4.000.000 σύμμαχοι και 73.000.000 αντίπαλοι. Ο βασιλιάς, αφού δεν είχε τι να κάνει, γιατί ήταν καταδικασμένος, παραχώρησε όλα του τα εδάφη στο μικρό εξωγήινο και υποσχέθηκε να γίνει καλός και ευγενικός άνθρωπος.

Ο μικρός εξωγήινος έχοντας όλη την

εξουσία στα χέρια του, έφτιαξε το δικό του φανταστικό και απέραντο κόσμο: διάφορα όμορφα καταστήματα και παιχνιδάκια, μοναστηράκια, όμορφα και καταπράσινα δάση με πολύχρωμα λουλούδια και αξιολάτρευτα ζωάκια, όπως κουνελάκια, σκιουράκια, πουλάκια που καλαηδάνε, αλεπουδάκια, τρυποκαρύδους κ.ά. Φανταστικές παραλίες με δροσερά νερά, πενταώροφες πολυκατοικίες και πανέμορφα παλάτια.

Ο μικρός εξωγήινος μεταμορφώθηκε σε πρίγκιπα και παντρεύτηκε την ομορφότερη εξωγήινη πριγκίπισσα όλου του σύμπαντος, η οποία γέννησε ένα υγιέστατο αγοράκι. Τις νύχτες η πριγκίπισσα καθόταν κοντά στο τζάκι και έλεγε στο μωρό διάφορα παραμύθια, για να το νανουρίσει. Ο πρίγκιπας ήταν χαρούμενος που είχε την εξουσία στα χέρια του. Το παλάτι ήταν γεμάτο χρυσαφικά.

Ο βασιλιάς Χόρχε Σαμπάχ Γ΄ ζει μέχρι σήμερα και μετανιώνει για όλα αυτά που έκανε τόσα χρόνια. Αντιθέτως οι 1.000.000.000 στρατιώτες και οι 70.000.000 φύλακες πήγαν με το μέρος του πρίγκιπα και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Η Ζαχαρούπολη

Μια φορά κι έναν καιρό...

Όλα άρχισαν στη φανταστική πόλη Ζαχαρούπολη! Όπου ένα παιδί, ο Άγγελος, μετρούσε την ώρα να έρθει η μαμά του, για να του δώσει γλυκά να φάει! Η ώρα περνούσε, περνούσε και χωρίς να το καταλάβει η μαμά έφτασε στο σπίτι. Ο Άγγελος πήγε στη μαμά του και τη ρώτησε: «Πού είναι τα ζαχαρωτά;». Τότε κάτι μικρά πλάσματα μπήκαν στο σπίτι απ' το παράθυρο της κουζίνας! Ο Άγγελος, μόλις τα είδε, λιποθύμησε από το φόβο του και έπεσε κάτω. Τότε ένα από αυτά ρώτησε τον αρχηγό του:

- Τι θα κλέψουμε;
- Κολοκύθια, του απάντησε αυτός.
- Αλήθεια;
- Όχι, παραμύθια! Θα κλέψουμε το ρολόι! απάντησε γελώντας ο αρχηγός.
- Γιατί;

Γιατί άμα πάρουμε το ρολόι, θα σταματήσουμε το χρόνο! Δεν ξέρω, θα δεις.

Μετά από ώρα ο Άγγελος, αφού συνήλθε, μπήκε στην κουζίνα για να φάει, επιτέλους, γλυκά και τι να δει... Έλειπε το ρολόι! Αμέσως το είπε στη μαμά του και αυτή του είπε πως είχε βάλει μία κάμερα στην κουζίνα. Αφού λοιπόν άνοιξαν την κάμερα, τι να δουν;

Τα τέρατα πήραν το ρολόι και το βαρούσαν! Μπαμ, μπουμ, μπαμ, μπουμ... Μόνο που στο μυαλό τους είχαν να πάρουν όλα τα ρολόγια του κόσμου και βαρούσαν αυτό γιατί ήταν μαγικό και θα προσκαλούσε όλα τα ρολόγια του κόσμου. Όμως αντί να έρθουν τα ρολόγια σε αυτούς, έσβησαν τα φώτα και τα ρολόγια έπεσαν πάνω στα κεφάλια τους. Τότε σηκώνεται ένας στρατιώτης και λέει: «Εγώ είμαι ζωντανός!», αλλά ένα ακόμη ρολόι τον βαράει στο κεφάλι και πέφτει κάτω ξερός!

Και έτσι τα ρολόγια, αφού σώθηκαν, πήγαν στη Ζαχαρούπολη, όπου γινόταν χαμός. Εκείνη την ημέρα υπήρχε ένα μιούζικαλ, γιατί ήταν Χριστούγεννα! Τα φώτα έσβησαν και τα ρολόγια άρχισαν να τραγουδούν, ενώ στις αυλές έπεφτε χιόνι... Τρα λα λα, τρα λα λα...

Την επόμενη ημέρα τα ρολόγια ξαναγύρισαν, τα φώτα άναψαν και ήρθε ο Αϊ-Βασίλης, οπότε όλα μπήκαν στη θέση τους!

Του μαθητή
Γουδινάκη Ευθύμη
Γ' Δημοτικού

20° Δημοτικό Σχολείο

Η χιονονιφάδα και τα δύο παιδιά

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε μια χιονονιφάδα, που ανυπομονούσε να πέσει στη Γη. Μια μέρα έπεσε στη Γη.

- Γιούχου, πέφτω στη Γη, πέφτω κοντά στα παιδάκια, θα παίξουν μαζί μου! Μπορεί να με κάνουν και χιονάνθρωπο! είπε η χιονονιφάδα.

Εκείνη τη στιγμή δύο παιδιά, η Μαργαρίτα και ο Κώστας, άκουσαν τα «γιούχου» της χιονονιφάδας.

- Τι είναι αυτό, Κώστα; ρώτησε η Μαργαρίτα.

- Δεν ξέρω, αλλά φαίνεται να είναι κάτι πολύ μικρό, είπε ο Κώστας.

Τότε ξεκίνησαν να ψάχνουν, μέχρι που ο Κώστας άκουσε κάτι να λέει από κάτω του.

- 'Ει... με πατάς! Είπαμε να παίξεις μαζί μου, αλλά όχι και να με πατάς!

- Ε; Τι ήταν αυτό; Ααααα! Μια χιονονιφάδα που μιλάει! φώναξε ο Κώστας.

- Τι είπες; ρώτησε η Μαργαρίτα.

- Ναι, ναι! Είναι εδώ κάτω μου, απάντησε ο Κώστας και αφού την πήρε στο χέρι του, ρώτησε: « Πώς μιλάς, αφού είσαι χιονονιφάδα;».

- Είμαι ειδική περίπτωση, του απάντησε αυτή.

Τότε ήρθε ο κακός χιονονιφάδος και την πήρε στο κάστρο του πάνω στο χιονισμένο βουνό, για να τη λιώσει μαζί με τις άλλες χιονονιφάδες και να την κάνει νερό, για να το πουλήσει.

«Όχι» φώναξαν τα παιδιά και η Μαργαρίτα με τον Κώστα ξεκίνησαν για το χιονισμένο βουνό. Εκείνη τη στιγμή άκουσαν: «Βοήθεια, βοήθεια!». Ήταν ο γιος του βασιλιά που χιονιού και τα παιδιά έτρεξαν αμέσως να τον βοηθήσουν.

- Γιατί είσαι στο κελί; τον ρώτησαν.

- Ο μπαμπάς μου με έβαλε, γιατί έσωσα μια φορά τις χιονονιφάδες...

- Θα σε βγάλω από εκεί, είπε ο Κώστας.

- Μα πώς; τον ρώτησε η Μαργαρίτα.

- Αφού είναι φτιαγμένο από πάγο, θα μπορέσω να το σπάσω, είπε ο Κώστας και με μια γερή κλωτσιά έσπασε το κελί.

- Ωραία, τώρα θα μας βοηθήσεις να πάμε στο κάστρο; ρώτησε η Μαργαρίτα.

- Βέβαια, είναι εκεί επάνω, απάντησε ο πρίγκιπας.

- Ουάου! Είναι ψηλά!

Όταν έφτασαν, είδαν το βασιλιά και του είπαν:

- Φέρε πίσω τη χιονονιφάδα!

- Όχι, δεν τη δίνω. Γιατί άμα τη δώσω, δε θα γίνω πλούσιος. Φρουροί, ελάτε, φώναξε ο κακός χιονονιφάδος.

Μα η Μαργαρίτα έπαιξε βιολί και οι φρουροί ηρέμησαν. Οπότε φώναξε στους άλλους:

- Πάτε να πάρετε τη χιονονιφάδα!

Όταν πλησίασαν, ο πρίγκιπας επιτέθηκε στο βασιλιά και τον απείλησε να του δώσει το στέμμα και τη χιονονιφάδα. Εκείνος δεν είχε άλλη επιλογή και του τα έδωσε. Έτσι ο βασιλιάς πήγε φυλακή, η χιονονιφάδα δεν έλιωσε, ο πρίγκιπας βασιλέψε στο βουνό ειρηνικά και τα δύο παιδιά έζησαν καλά και εμείς καλύτερα!

21^ο Δημοτικό Σχολείο

Ομαδική εργασία
της Δ' Δημοτικού

Βαλίτσα

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας ηλικιωμένος άνθρωπος που τον έλεγαν κύριο Ηλία. Ήταν όμορφος, καλός και πολύ έξυπνος. Μια μέρα σκέφτηκε να πάει να αγοράσει μία βαλίτσα, που τη χρειαζόταν για τη δουλειά του. Καθώς έβγαινε από το μαγαζί με τη βαλίτσα στο χέρι, παρατήρησε πως είχε κάτι διαφορετικό. Την άνοιξε και συνέβη κάτι πολύ περίεργο!

Η βαλίτσα άνοιξε και τον κατέπιε μέσα. Η βαλίτσα τον οδήγησε σε μία πόλη του μέλλοντος. Εκείνος παραξευεύτηκε πολύ. Προχωρούσε από 'δω και από κει. Τότε είδε ένα μεγάλο εργοστάσιο

και μπήκε μέσα. Ήταν τεράστιο και πολύ εντυπωσιακό. Αυτό που του έκανε περισσότερο εντύπωση ήταν τα προϊόντα που παρασκεύαζε, δηλαδή τα ηλεκτρονικά είδη. Ο ιδιοκτήτης, όταν τον είδε, παραξευεύτηκε πολύ, επειδή δεν είχε δει ξανά τέτοιο άνθρωπο. Γι' αυτό διέταξε να τον πιάσουν. Τότε η βαλίτσα, που την κρατούσε ο κύριος Ηλίας, πετάχτηκε και μεταμορφώθηκε σε έναν Νίντζα. Οι φύλακες έπεσαν κάτω, γιατί λιποθύμησαν! Έτσι η βαλίτσα αναδείχτηκε και «μηχανή του χρόνου» και «Νίντζα».

Στο τέλος, μετά από όλο αυτό το ταξίδι, γύρισαν και οι δύο πίσω. Κατά τη γνώμη μου αυτή η περιπέτεια ήταν υπέροχη!

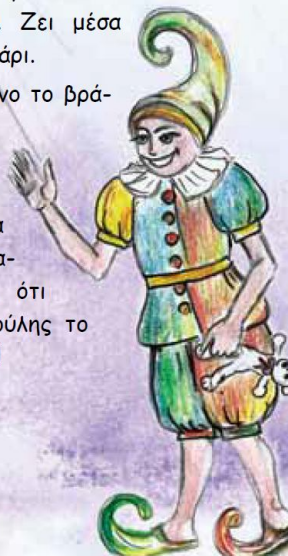
24^ο Δημοτικό Σχολείο

Του μαθητή
Πακαταρίδη Βασίλη
Β' Δημοτικού

Ο Υπναρούλης

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό παιδάκι. Ήταν πολύ καλό παιδί, είχε όμως ένα πρόβλημα. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί το βράδυ. Όλο έβλεπε άσχημα όνειρα και ξυπνούσε. Ξαφνικά ένα βράδυ μέσα από το μαξιλάρι του βγήκε ένας μαγικός ήρωας. Ήταν αστείος και φορούσε πιτζάμες και σκούφο. Του είπε να μη φοβάται, ότι τον λένε Υπναρούλη και είναι καλός. Φυλάει όλα τα παιδάκια το βράδυ, διώχνει τα κακά όνειρα και τα προσέχει. Ζει μέσα στο μαξιλάρι.

Από εκείνο το βράδυ το παιδάκι κοιμόταν πάντα καλά, γιατί ήξερε ότι ο Υπναρούλης το προσέχει!

Της μαθήτριας
Κονελίδου Αναστασίας
Ε Δημοτικού

Το Δελφίνι και η Τριανταφυλλένια

Μια φορά και έναν καιρό σε μια όμορφη πόλη, την Γαρδένια, ζούσε ένα πολύ όμορφο αλλά φτωχό κορίτσι, η Τριανταφυλλένια. Η Τριανταφυλλένια ήταν το πιο χαρούμενο κορίτσι σε όλη την Γαρδένια. Μια μέρα μετά το φαγητό ο πατέρας της είπε:

-Είσαι μεγάλη πια. Γι' αυτό αποφάσισα να έρθεις μαζί μου για ψάρεμα.

-Τέλεια! Είπε χαρούμενη η Τριανταφυλλένια.

Όταν βράδιασε λιγάκι η Τριανταφυλλένια με τον πατέρα της μπήκανε στη βάρκα. Στην αρχή όλα ήταν ωραία και καλά μέχρι που έπιασε μια μεγάλη φουρτούνα. Η βάρκα πήγαινε πάνω κάτω, πάνω κάτω και κάποια στιγμή η Τριανταφυλλένια έπεσε στο νερό. Ο πατέρας της ο καημένος δεν μπορούσε να κάνει κάτι και έτσι η Τριανταφυλλένια απομακρύνθηκε. Για την ακρίβεια... χάθηκε!!! Το άλλο πρωί η Τριανταφυλλένια ξύπνησε σε ένα νησί με ένα δελφίνι πάνω από το κεφάλι της. Άρχισε να ουρλιάζει!

-Ααααα βοήθεια!

-Μην φοβάσαι, της

είπε το δελφίνι.

-Πως μπορείς να μιλήσεις αφού είσαι ζώο?

-Δεν είμαι ένα απλό ζώο είμαι ο Λίνι το δελφίνι!

-Φυσικά! Μααα πως βρέθηκες εδώ;

-Είναι μεγάλη ιστορία! Έπεσα από την βάρκα και... άστα τώρα αυτά. Θα με βοηθήσεις να χτίσω ένα σπιτάκι να μείνω;

-Βέβαια! Ας ξεκινήσουμε!

Το δελφίνι μεταμορφώθηκε ξαφνικά σε ένα όμορφο αγόρι. Έχτισε ένα καλυβάκι μαζί με το κορίτσι και έζησαν μαζί.

Ερωτεύτηκαν πάρα πολύ και έζησαν μαζί!

Κι αν θέλετε να σας λυθεί η απορία το αγόρι ήταν μαγεμένο και τα μάγια λυνόντουσαν μόνο με μια αληθινή αγάπη!

Και Έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Μια βόλτα στη καγερο-φεγγαρούπολη

Μια μέρα ο κύριος Καβούρης Στρογγυλοπατάτας μάς είπε ότι είμαστε μία από τις δέκα τυχερές οικογένειες που θα πραγματοποιήσουν μια βόλτα στο φεγγάρι. Έτσι κι εμείς, χωρίς άλλη σκέψη, υπογράψαμε μια ανακοίνωση.

Όταν φτάσαμε στο φεγγάρι, ο μπαμπάς μου μου είπε ότι είναι φτιαγμένο από τυρί. Στην αρχή δεν τον πίστεψα και έτσι πήρα την πρωτοβουλία να κόψουμε λίγο από την άκρη του, για να δοκιμάσω. Τελικά κατάλαβα ότι όντως ήταν από τυρί! Σε αυτόν τον πλανήτη ζούσαν και κάτι μικρά τερατάκια. Κάποια φορούσαν μπλε μπλουζάκια και κόκκινο παπιγιόν. Αυτά

ήταν τα αγόρια. Τα κορίτσια φορούσαν ένα ροζ φουστανάκι και φιογκάκια στο χέρι. Όλοι φορούσαν και κάτι παράξενα καπέλα, που πάνω είχαν διάφορα φρούτα. Μας προσκάλεσαν στην Τυρούπολη (την πόλη τους) για τσάι και τυροκεκάκια. Η Τυρούπολη είναι μια μεγάλη πόλη, που όλα είναι από τυρί: δέντρα, αυτοκίνητα, σπίτια, όλα. Ακόμα και οι καρέκλες είναι από τυρί!

Είναι η ώρα του γυρισμού και ξαφνικά... ακούω τη μαμά μου να φωνάζει: «Ειρήνη, σήκω, ώρα για σχολείο!» και τότε κατάλαβα ότι ήταν ένα ωραίο, φανταστικό όνειρο. Θα ήθελα να το ζούσα σ' αλήθεια!

Των μαθητριών
Δόμθρου Νικολέτας
και Μόμτγου Βιβής
Ε' Δημοτικού

Το μαγικό δαχτυλίδι

Μια φορά κι έναν καιρό ένα πλοίο ταξίδευε για την πατρίδα του, την Παρφεισουβέλα.

Όμως το βράδυ έπεσε σε μεγάλη καταιγίδα και ναυάγησε σε ένα έρημο νησί! Το νησί αυτό είχε μεγάλο ορυκτό πλούτο και οι ναυαγοί σκέφτηκαν ότι κάποια μέρα θα γινόταν μια σπουδαία χώρα, που θα την ονόμαζαν Λουτεσία.

Και πραγματικά έτσι κι έγινε. Αυτή τη χώρα την κυβερνούσε ένας πολύ καλός και δίκαιος βασιλιάς, ο Λουδομπίκος, ο οποίος είχε ένα μαγικό δαχτυλίδι, κληρονομιά της γιαγιάς του.

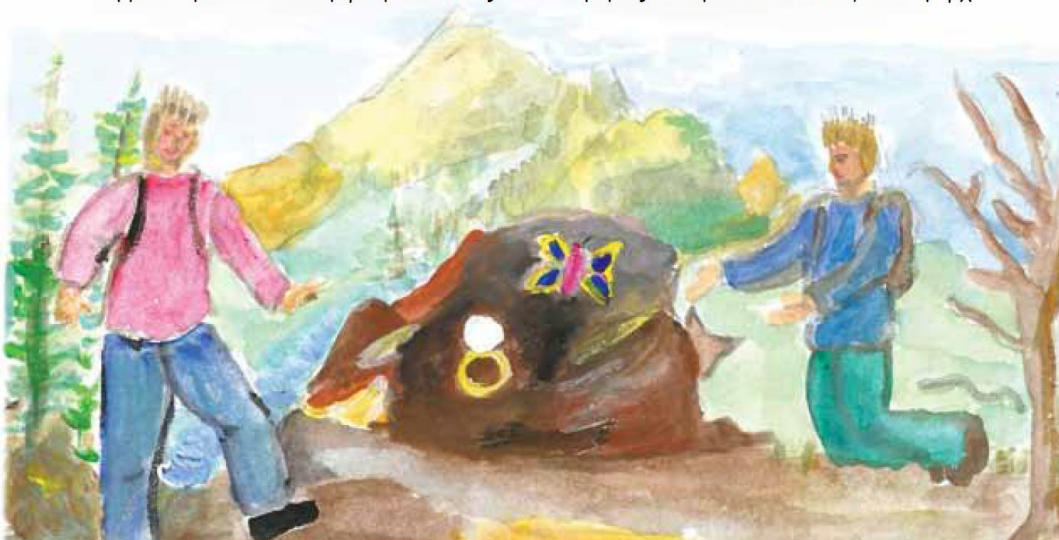
Μετά από 39 χρόνια ο βασιλιάς πέθανε από μια σπάνια αρρώστια, την κερασίτιδα. Ο δούκας του βασιλιά έβγαλε ανακοίνωση ότι ο βασιλιάς πέθανε και ότι λίγο πριν πεθάνει είχε κρύψει το μαγικό δαχτυλίδι του στη Σπηλιά του Θανάτου, που ήταν κρυμμένη βαθιά μέσα στο απαγορευμένο δάσος. Ο

βασιλιάς, λίγο πριν πεθάνει, έγραψε σε έναν πάπυρο ότι το βασίλειο θα κυβερνηθεί από αυτόν που θα βρει το μαγικό δαχτυλίδι.

Πολλοί νεαροί προσπάθησαν να το βρουν, αλλά κανείς δεν τα κατάφερε. Άλλοι δεν γύρισαν καθόλου, άλλοι έμειναν εκεί, άλλοι χάθηκαν στο απαγορευμένο δάσος, μα δύο πολύ καλοί φίλοι, ο Νίκος και ο Μίκος, κατάφεραν, παρά τις δυσκολίες, να το βρουν.

Ας δούμε τι έγινε.

Ξεκίνησαν την περιπέτειά τους ψάχνοντας για τη σπηλιά του θανάτου. Στο δρόμο τους συνάντησαν πολλά εμπόδια, όπως άγριες αρκούδες, τρομαχτικές και παμπόνηρες αλεπούδες, επικίνδυνα δέντρα και άλλα πολλά, που δεν φτάνουν δέκα σελίδες για να τα γράψει κανείς. Σε κάποιο σημείο βρήκαν μια τραυματισμένη πανέμορφη πεταλούδα, την οποία λυπήθηκαν και βοήθησαν... Εκείνη όμως δεν ήταν πεταλούδα, αλλά η αρχό-

ντισσα της Σπηλιάς του Θανάτου. Επειδή ήξερε ότι αναζητούσαν τη σπηλιά με το μαγικό δαχτυλίδι, θέλησε να τους βοηθήσει. Ως στοιχείο, τους είπε το εξής: «Να ακολουθήσετε τους ψιθύρους του ανέμου, το θρόισμα των φύλλων και την ευωδιά των λουλουδιών, για να φτάσετε εκεί που επιθυμείτε». Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου άστραψε μια ολόλευκη λάμψη και η αρχόντισσα εξαφανίστηκε. Ταξίδευαν μέρες και νύχτες, ώσπου μια μέρα έφτασαν σε αδιέξοδο. Βρέθηκαν μπροστά σε έναν υπέροχο καταρράκτη. Η αρχόντισσα τους είχε πει ότι θα τους έστελνε ένα περιστέρι, που θα τους οδηγούσε στη σπηλιά. Έτσι, από το πουθενά εμφανίστηκε ένα κατάλευκο περιστέρι και πέρασε μέσα από τον καταρράκτη. Τότε σκέφτηκαν ότι η σπηλιά ήταν πίσω από τον καταρράκτη και τόλμησαν να περάσουν από μέσα του. Περπατούσαν για ώρες μέσα στη σπηλιά, μέχρι να βρουν το μαγικό δαχτυλίδι, ώσπου κάθισαν να ξεκουραστούν. Ο Νίκος κάθισε πάνω σε ένα βράχο και τότε άνοιξε ένας πέτρινος τοίχος. Τρόμαξαν, αλλά αμέσως αντίκρισαν ένα κρυστάλλινο κουτί, που μέσα βρισκόταν το μαγικό δαχτυλίδι.

Το μαγικό δαχτυλίδι βρέθηκε, αλλά υπήρχε ένα πρόβλημα. Μόνο ένας έπρεπε να γίνει βασιλιάς. Οι δύο φίλοι, επειδή αγαπούσαν ο ένας τον άλλον και δεν ήθελαν να ραγίσει ο ένας την καρδιά του άλλου, βρέθηκαν σε μεγάλο δίλημμα. Για μία ακόμη φορά εμφανίστηκε μπροστά τους με μια εκθαμβωτική λάμψη η αρχόντισσα και τους είπε: «Αν θέλετε να μείνετε φίλοι για πάντα, κόψτε το μαγικό δαχτυλίδι στη μέση, για να γίνετε και οι δύο βασιλιάδες». Έτσι και έκαναν. Πήραν την απόφαση να κόψουν το μαγικό δαχτυλίδι στη μέση. Μόλις όμως πήγαν να το κόψουν, το δαχτυλίδι χωρίστηκε μόνο του σε δύο ολόλαμπρα χρυσά δαχτυλίδια. Πάνω στη διαμαντένια πέτρα τους ήταν γραμμένη η λέξη φιλία. Έτσι έγιναν και οι δύο βασιλιάδες και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

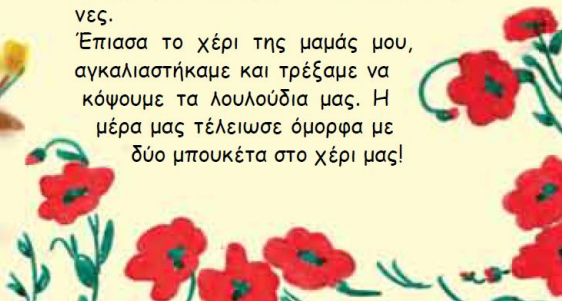
Της μαθήτριας
Θωμαΐδου Ελένης

Όταν η μπογιά χύθηκε... το χωράφι βαφτηκε κόκκινο

Σήμερα το πρωί που ξύπνησα είχε ένα συννεφιασμένο καιρό. Εμένα η διάθεσή μου δεν ήταν και τόσο καλή. Έκατσα στον καναπέ και σκέφτηκα και τότε θυμήθηκα πως η μαμά μου μου είχε μιλήσει για το βουνό της. Έτσι το έλεγε εκείνη, γιατί πήγαινε περίπου κάθε Σαββατοκύριακο με τον παππού της, όταν ήταν μικρή. Της είπα αν θέλει να πάμε, για να φτιάξει η διάθεσή μας. Η μαμά συμφώνησε και ξεκινήσαμε να πάρουμε το δρόμο για το βουνό. Για να μη χάσουμε το δρόμο για το γυρισμό, πήραμε μαζί μας και μια κόκκινη μπογιά, για να βάφουμε τα σημεία που περνάμε. Εκεί είδαμε πολλά ωραία πράγματα, είδαμε ακόμη και τη μουριά που η μαμά μου έτρωγε μούρα. Συναντήσαμε και ένα φίλο του παππού της μαμάς και συνεχίσαμε για την πλαγιά με τα

πολλά λουλούδια. Στο δρόμο μας είδαμε το ρυάκι με τα μικρά βατραχάκια. Παραδίπλα ήταν ένα μικρό καλυβάκι, όπου η μαμά πήγαινε με τον παππού της και έπιναν τσάι. Στον τοίχο βάλαμε μια κόκκινη πινελιά. Πήραμε το δρόμο για την πλαγιά και πάλι βάζαμε κόκκινες πινελιές. Όταν πια φτάσαμε στην πλαγιά, είδα τη μαμά μου να κοιτάει πολύ στενοχωρημένη. Κι εγώ, ενώ έτρεξα να δω τι έχει η μαμά μου, σκόνταψα σε μια πέτρα και μου έφυγε η μπογιά από τα χέρια στην πλαγιά. Όταν σηκώθηκα, είδα πως όλα τα λουλούδια της πλαγιάς ήταν ξερά και κατάλαβα αμέσως το λόγο που η μαμά μου ήταν στενοχωρημένη. Όμως, καθώς έπεσε το κουτί από τα χέρια μου και χύθηκε στην πλαγιά, ξαφνικά όλα τα λουλούδια άρχισαν να παίρνουν μορφή και κόκκινο χρώμα. Κόκκινα τριαντάφυλλα, κόκκινες τουλίπες και κόκκινες παπαρούνες.

Έπιασα το χέρι της μαμάς μου, αγκαλιαστήκαμε και τρέξαμε να κόψουμε τα λουλούδια μας. Η μέρα μας τέλειωσε όμορφα με δύο μπουκέτα στο χέρι μας!

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξηπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία
να πετάξουν ελεύθερα!

"Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΗΡΩΑΣ"

Παραμύθια
της Αφφανετοπαρέφανε 2014

Το καράβι ράβει ρούχα κι η Μοδίστρα η Χελώνα
τα κεντάει με μια Βελόνα

Η Νύχτα έγινε Ημέρα

Η Μάγισσα και η Ατμομηχανή

Το Χρυσό Κλειδί

Το Μαγικό Μπαλόνι

Το Μουσικό Αερόστατο

Το Μαγικό Παπούτσι

Η Ζαχαρούπολη

Η Χιονονιφάδα και τα 2 Παιδιά

Η Βαλίτσα

Ο Υπναρούλης

Το Δελφίνι και η Τριανταφυλλένια

Μια βόλτα στην Κασερο-φεγγαρούπολη

Το Μαγικό Δαχτυλίδι

Όταν η μπογιά χύθηκε...

Το χωράφι βάφηκε Κόκκινο

